

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ES DEMANARAN RESPONSABILITATS PER LA REPRESSIÓ D'OCTUBRE.

Gil.—Com suo!
Calvo.—És la calor, oi?
Gil.—No; la por.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CLINICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diaterna - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

- 100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
- 100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.
- 100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

- 100.000 camises de gran estil, a 4'95.
- 100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.
- 100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.
- 100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.
- 100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessetes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessetes

CRONICA

Terrorismes

Quan els cavernícoles, de si quiets i pacífics senten ganes de moure's, de donar fe de vida, ho fan sota el títol de feixistes. El feix i la reacció són la mateixa cosa. No hi ha un sol punt dels seus programes que els separi. L'única diferència és aquesta, la del nom.

Si no fos que això ens ho sabem tots de memòria, ara ens n'acabariem de convèncer. El farrigo-farrago de telegrams d'aquets dies ens donaven compte d'un seguit de maniobres del més pur estil feixista i reaccionari. No pas treballs de talp per a minar els fonaments del govern de la República sinó per anar fent la viu-viu, semblant la intranquil·litat a través de terrorismes de tota mena. Es així, afeblint la moral dels ciutadans, com es prepara el terreny a una forma de govern draconiana.

Els atemptats, les bombes, totes les manifestacions del terrorisme són un argument de meravellosos resultats en el sentit de debilitar conviccions. Els feixistes ho saben positivament i si bé per ara no aspiren a ésser els amos i senyors del Poder, van obrint-se el camí que —de nosaltres depèn— els hi portarà.

França es trobava amb uns principis de feixisme, que calia deturar. Per higiene, simplement. I va venir el decret de dissolució de les lligues feixistes. I ja està! D'un sol cop de ploma, el govern francès ha deixat

al marge de la llei els qui, com a ofici, tenen la missió única i exclusiva de conspirar, de deixar explosius o de servir-se d'una pistola.

Això és el que s'hauria de fer a casa nostra. Aquets dies el govern ha tingut ocasió de constatar que els seus enemics no reposen. Unes gestions policiaques han donat com a resultat de fer pujar a la superfície un seguit de coses que restaven colgades al fons, entre el solatge immund. Una vegada més ha quedat ben clar que l'enemic no afluixa, que des de l'ombra sinistra de la caverna va preparant paranys i fa càlculs de temps i de probabilitats.

Que el govern de Madrid no s'hi pensi més. El vaitot és de primera necessitat. Que complagui la majoria contra els desigs d'una minoria ínfima, que hauria d'ésser marcada amb foc.

Contra el pistolisme, sigui del color que sigui, dretà o llibertari, guerra a mort!

Quan ja no en quedi res, el poble no tindrà prou paraules per a expressar el seu agraiment. Tots hem constatat quin és l'estat d'esperit actual. Tothom repudia el terrorisme. Cal que els governs democràtics siguin ells qui s'enduguin la glòria que implicarà l'haver destruït el terrorisme. Altrament, el dia menys pensat, un general qualsevol —com més ase sigui, millor per a ell— les emprendre a tort i a dret contra els qui hem assenyalat i, de sobte, ens el trobarem erigit en dictador.

I com més ase sigui, més anys manarà!

Han d'ésser els governs d'esquerra els encarregats de sanejar el país. És un dret i un deure que tenim.

La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONS AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

Sunyol i Ciutadania

L'altre dia «La Rambla» publicava una noteta intencionada, titulada: «Oi que no és veritat, senyor Espanya?». A continuació era preguntat al conseller si era cert que havia repartit permisos d'arma a elements dels Sindicats lliures.

El senyor Espanya es va enfutissar de valent. L'endemà va cridar els periodistes (remarquen que no diem «rebre» sinó «cridar») i va dir-los que estava sulfurat amb la nota de «La Rambla».

—El que ha escrit això —va afegir— o bé és un canalla o un boig!
Ho havia escrit el diputat Sunyol i Ciutadania!

Lloret, minoria d'Acció Catalana

El senyor Lloret, cap d'Administració Local i únic diputat al Parlament català, fou interrogat dimarts pels periodistes que hi fan informació.

—Què penseu de la Llei Municipal catalana?

Molt seriós, molt digne, el senyor Lloret va dir:

—La meva minoria, la qual tinc l'honor de presidir...

Una minoria d'un diputat, president i número alhora!

A so de Trabals

El diputat Trabal ha arrencat una

bella subvenció per a l'Olimpiada Popular, ha anat a París a fer un discurs(va d'ací d'allà, és a tot arreu, no para un moment i de tot se surt airós.

Ho comentaven uns afins a ell:
—Tot li va bé. No veus que els deixa «atrabalats»!

El Palau de Justícia

El Palau dit injustament Palau de Justícia és una cofurna reaccionària inexpugnable, plantada en un lloc força cèntric de la nostra ciutat.

Don Jovino i Don Julio ja estan jubilats. Però allí dintre queden Jovinos i Julios a milers.

El dia que els carteristes i els que fan l'estafada de les misses i els que juguen a la cartera descobreixin que els atracadors convictes i confessos, reconeguts i assenyalats obertament en surten absolts, deixaran llurs oficis i es dedicaran a empaitar taxistes i emprendre cobradors.

Qualsevol farà quinzenes!

Comentaris

Justícia

Han estat assentades en una devesa del Marc 327 famílies de camperols.

La mesura portada a cap pel Govern ens sembla bé, però...

Però si tenim en compte que tota la riquesa d'aquest cavaller (?) fugitiu és producte del robatori, si tenim en compte els assassinats, no provats per la Justícia històrica, comesos pels còmplices del contrabandista, si tenim en compte a més de tota la sinistra història, d'aquest individu, l'últim afer de la companyia negrera, la Transmediterrània, si tenim en compte tot això no podem conformar-nos amb la petita incaptació de una devesa.

La Justícia Republicana sense fer gaire cas de legalismes jurídics ha d'incaptar-se de tots els béns del sinistre contrabandista.

Concretament: cal tornar al po-

UN PRE-OLÍMPIC.

—Què fas?
—Natació.

ble tot el que aquest contrabadista li ha robat.

Ara més que mai

«Renovación» —230 exemplars de tirada— en un epígraf amb lletres de pam, diu:

«VIVA LERROUX»

Els caiguts ens han inspirat sempre un sentiment de llàstima, encara que els caiguts siguin del tipus de moral de l'il·lustre cabdill.

Es per això que volem que a més dels 230 lectors de «Renovación» se assabentin també els nostres lectors d'aquest bon desig d'en Santamaria envers el seu cabdill.

Per altra part ja sabem que al partit radical a més del seu cap que, encara és un viu, ni han molts altres.

Restem identificats, en aquest aspecte, amb «Renovación».

Sense comentari

El senyor Bàrcia representant d'Espanya a Ginebra a votat a favor de l'expoliació d'Abissínia.

Demanen més que un frare

Tot és el mateix: frares, capellans i clericalla.

Ara que potser se'ls va esgotant el filó de vídues riques, «El Correo Catalán» fa campanya contra els bons catòlics que, oblidant la penúria del seu portantveu a la premsa, se'n van tan tranquils a desprendre els diners per aquestes platges i balnearis de Déu.

Inconscients catòlics rics!

Però «El Correo Catalán» els assenyala el bon camí.

Proposa que tots els diners que havien de disbauxar durant l'estiueig els donin per a protegir els diaris catòlics.

I així «El Correo Catalán» podria donar un estiueig decorós als seus redactors.

Concòrdia a l'Estat Català

El diumenge va donar un míting a Blanes el senyor Dencàs.

Home previsor el senyor Dencàs va organitzar un servei d'autocars perquè anéssim amb ell uns quants correligionaris.

Se'n va emportar 300.

La indiferència del poble de Blanes envers el senyor Dencàs va quedar palesada amb el fet que al local on es celebrà el míting no van assistir més que 300 persones. O sigui, el seus simpatitzants.

El míting malgrat de celebrar-se en família, es va acabar a bufetades.

Estem con abans

—Ja ha estat fallada la causa per l'assassinat del Secretari popular de Poble de Claramunt.

—I han estat absolts els processats, naturalment!

—Tot ho endevina vostè.

—Oh! No costa gaire!

Els eterns desconeguts

S'hi han fixat? Sempre les malifetes les fan uns desconeguts que s'han fet escàpols.

Si les autoritats detinguessin tots els desconeguts, el país seria una bassa d'oli.

Per què resulta que també són desconeguts els qui llençaren dues bombes de procedència militar contra el coronel Moracho, defensor que fou de Pérez Farràs i Escofet, com també continuen essent desconeguts els qui ja dues vegades abans havien atemptat contra l'esmentat militar republicà.

Comentari? Per què?

ALMOND

Aquest número ha estat visat per la censura

NO EM GUANYAT RES AMB EL CANVI.

Se'n va un «Don Jovino», i ens ve un Marqués Caballero. Estem igual.

Tibas.

GLOSSARI

Una professió nova

Els diaris no porten totes les noves del que passa, però limitant-nos a llegir el que el diari porta, no és difícil d'adonar-nos d'una abundor d'homenatges a tot i a tothom, que no sabríem si qualificar de malura o d'esfloreccència de virtuts cíviques.

Els morts no compten gaire en aquesta tongada a'homenatges, si no és que uns vius basteixin un monument i diguin: —Damunt d'aquesta pedra aixecaré la meua baraca. Mentrestant, Ramon Llull, Ramon Muntaner, Auziàs March, Jaume el Conqueridor, Angel Guimerà, Ignasi Iglésies, Verntallat i altres tants catalans que, en realitat, no necessiten monument, han estat menys sortosos a donar feina als escultors i als adornistes perquè no hi ha hagut avinentesa que puguin servir de pedestal als animadors d'homenatges.

Val a dir, bo i seguint un comentari esbarriat en la digressió, que les personalitats triades per a ésser objecte i esca de pecat d'homenatge, són figures que encara viuen i belluguen i les més necessitades, sobretot, d'aquesta aurèola de purpurina, vi d'honor, àpat, àlbuns de signatures i pergami policromat, que fan destacar llur insignificància o vulgaritat de la turbamulta d'éssers innominats que paguen cèdula i que es deixen tustar les espatlles.

L'esplendidesa i fastuositat d'un bateig, per exemple, es deu més a la vanitat del padri que no pas als mèrits dels pares de la criatura ni a les esperances que faci concebre el nadó. En tot homenatge, salvant les excepcions que calguin, la festa es fa pels homenatjadors. El que no es paga amb diners es paga amb dinades, i allí on acaba l'agraïment o el desig emol·lient o raspallaire de l'adulador, comença —com si ho veiéssim— un ofici nou que ve a substituir altres oficis que el curs del temps i les noves correnties de la moda han fet fonedissos o han etzibat a les golfes enterinyades de les tradicions pairals.

Estem, doncs, a les envistes d'una professió de molt llustre i tan útil a la humanitat —a la nostra minsa humanitat— com aquelles altres professions que ens delecten i ens

porten —per exemple— una dona vora el llit. Jo no sé quin nom refulgent i prenyat d'eufemisme prendrà aquest novell sindicat de bufanúvols i infladors de vanitats en potència. Des que els carreters pertanyen a l'«art rodat», els escorbriaires han esdevingut «usuaris» i els agents comercials volen que se'ls digui «notaris mercantil», no ens estranya res. I ho diem sense ganes d'ifendre ningú, sinó constatant fets i prou.

Yualsevol dia, el més modest dels ciutadans rebrà la visita d'una comissió. —Hem remarcat, li diran, que vostè no ha estat encara homenatjat, i això no pot ésser. No li convé a vostè, i menys a nosaltres. Ací portem unes tarifes i un escalat de festes d'homenatge. I li ensenyaran un catàleg com els que porten els agents de pompes funeràries. —Veu, amb assistència d'autoritats val tant... Un acte més modest, li costarà tant.

Fet i fet, no hi ha res de nou sota el sol, i no diem «nihil novum sub sole» per a evitar-nos un homenatge

en qualitat de llatinistes. Anys enrera, hi havia a França una agència al servei de nous rics, encarregada de donar to i llustre a les solemnitats casolanes dels benestants sense història. Aquesta agència estava en relació amb una infinitat de títols i de personatges sense fortuna o plens de vicis, i mitjançant una retribució convinguda, les noces, els bateigs, els enterraments i altres actes de la vida social o domèstica, eren concorreguts per la flor del «tout Paris», els presents —pagats prèviament— plovién a dojo i les campanes de la premsa brandaven al so que els esqueia.

No pensem orir-nos sense veure la florida a casa nostra d'una institució semblants. I quan no resti figura o figureta sense homenatge, els pocs que se n'hauran escapat, per pudor, per manda de diners o d'influència, podran formar aquella selecció, de la qual parlava una vegada Clemenceau, dels pocs que no han estat condecorats o homanetjats.

PANICAL.

LA REVETLLA DELS ARTISTES o EL PARER D'UN VETES-I-FILS.

—Què li ha semblat de la revetlla dels artistes?

—Que no serveixen ni per a demanar caritat.

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

L'Olimpiada Popular

Ens temem el fracàs. El projecte s'ha portat endavant amb precipitacions i aquestes grans manifestacions esportives, si no tenen un temps de preparació per tal que més aviat l'organització exterior que l'esportiva sigui acurada i amb tots els detalls, resulten moixigangues ridícules.

Fou llençada la idea però s'ha portat a terme amb una calma tan extraordinària que tenim l'Olimpiada Popular als començos i encara hi ha dels mateixos organitzadors qui no està ben assabentat del que significa.

Es parla de vingudes de grans equip estrangers a Barcelona i fins hi havia un cronista esportiu romàntic de l'atletisme que parlava de la vinguda dels asos americans de la pista. Tant s'enlairaven les coses que, ara, si no van tan enlaire com s'ha dit, per molt que es faci, tot semblarà paròdia.

Es molt significativa l'anada a París d'una representació de personalitats polítiques per fer la propaganda de l'esdeveniment esportiu. Això ve gairebé a confirmar-nos

que de la part propaganda el millor resta per fer encara i que per tal de salvar l'Olimpiada Popular, a darrera hora s'ha fet ús de l'artilleria pesada.

Pel bon nom de Barcelona i pel de les mateixes personalitats que intervenen en l'afar i de les nostres autoritats representatives, celebrariem que l'èxit acompanyés l'Olimpiada Popular. Ens temem que no serà així hi ho lamentem perquè abans d'emprendre certes aventures caldria mesurar millor les possibilitats d'èxit i el perill del ridícul.

AQUELL.

Sagetes

El paraguaià Villalba, ja és del Barcelona. El cas més original que s'ha donat al voltant d'aquest afar és el de la competència informativa d'alguns periòdics. Especialment del «Noticiero», aquest diari pudent que fa tuf de caverna i de sotana.

«El Mundo Deportivo» digué l'endemà mateix de firmar Villalba un contracte per al Barcelona (no la fitxa) que Villalba estava compromès amb el Barcelona i que ja n'era jugador. A la mateixa nit, «El Noti-

ciero» sortia i deia que encara no estava fet del tot i que sols mancaven uns requisits que quedarien potser solucionats al cap de poques hores. No solament no mancaven requisits ni hores; sinó que Villalba no ha comparegut encara per l'oficina del Barcelona puix que no hi té cap afer a resoldre ni cosa semblant com no sigui signar la fitxa quan arribi l'època de lliurament de llicències de jugador a la Federació Catalana de Futbol.

Però encara hi ha més raquitisme o mala intenció. «El Mundo Deportivo» —i consti que no estem pas pel diari de paper groc, però que encara estem menys pel «Noticiero» —, va dir —si és ben certa la notícia— que el Madrid s'interessava per Martorell, el porter de l'Espanyol, sense dir però que l'Espanyol estés disposat a cedir-lo, puix que són molts els clubs que reben oferta per la cessió d'un jugador sense que això signifiqui establir compromisos. L'endemà sortia «El Noticiero» —i aquest sistema d'informació resulta ben còmode per omplir el diari quan no hi ha tisesores ni pots de goma a les redaccions— i deia que l'Espanyol no havia pensat a desprendre's de Martorell i que no hi havia res d'això.

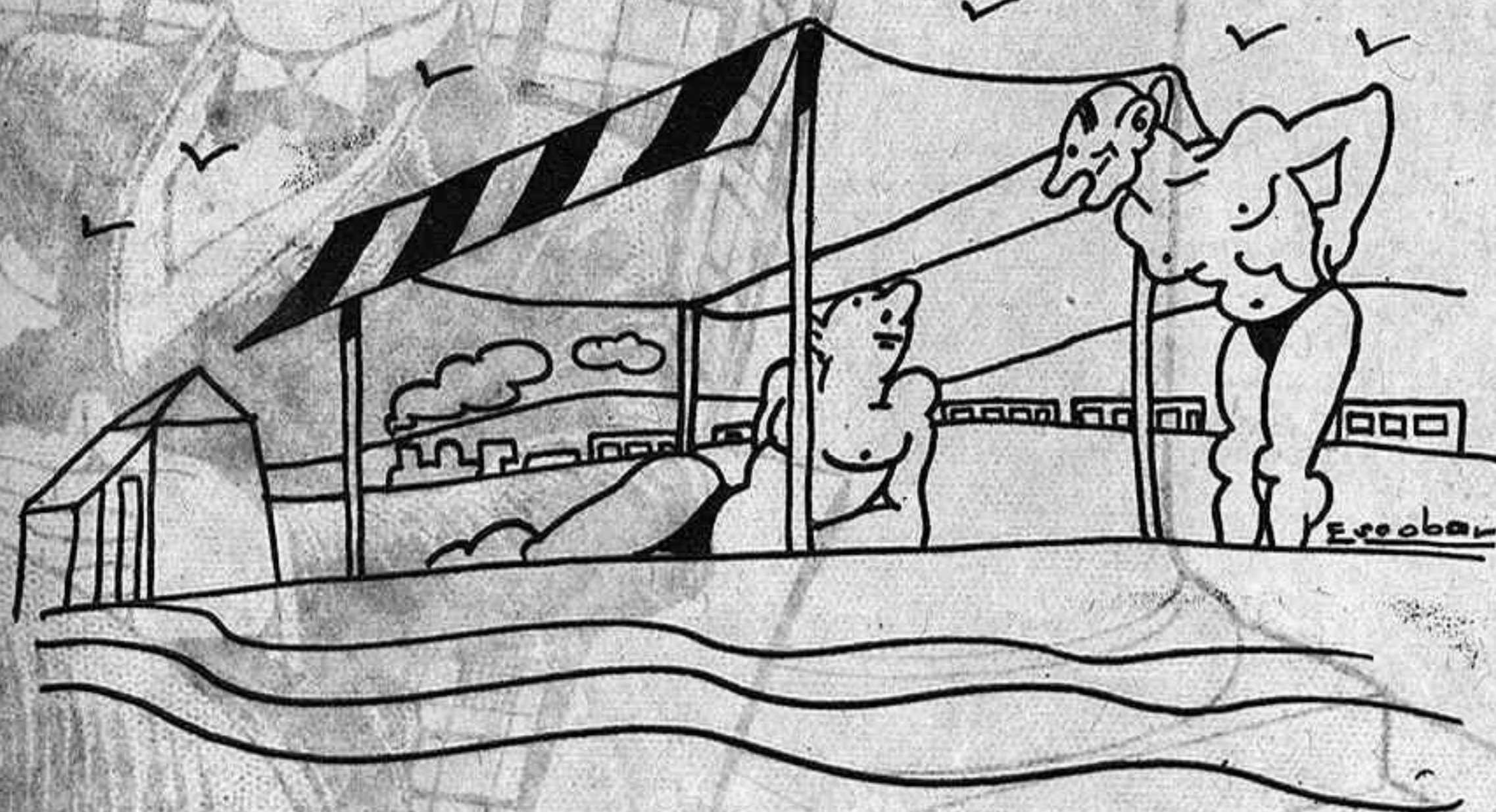
Esperem llegir aquesta setmana al «Noticiero» totes les rectificacions gratuïtes i divertides de les notícies que vagin apareixent al diari esportiu de la icterícia. Es veu que hi ha subjectes que quan no es poden dedicar a revendre entrades de futbol com algú va fer a València a rel de la darrera final, es distreuen en altra cosa.

**

S'han celebrat amb èxit les festes del Sindicat de Periodistes Esportius. Els organitzadors ho han portat amb empenta i n'han sortit bé.

Fóra de desitjar que hi tornessin anualment; almenys, el partit a profit de la Mutual Esportiva de Catalunya i de la caixa del Sindicat, s'hauria de repetir cada temporada.

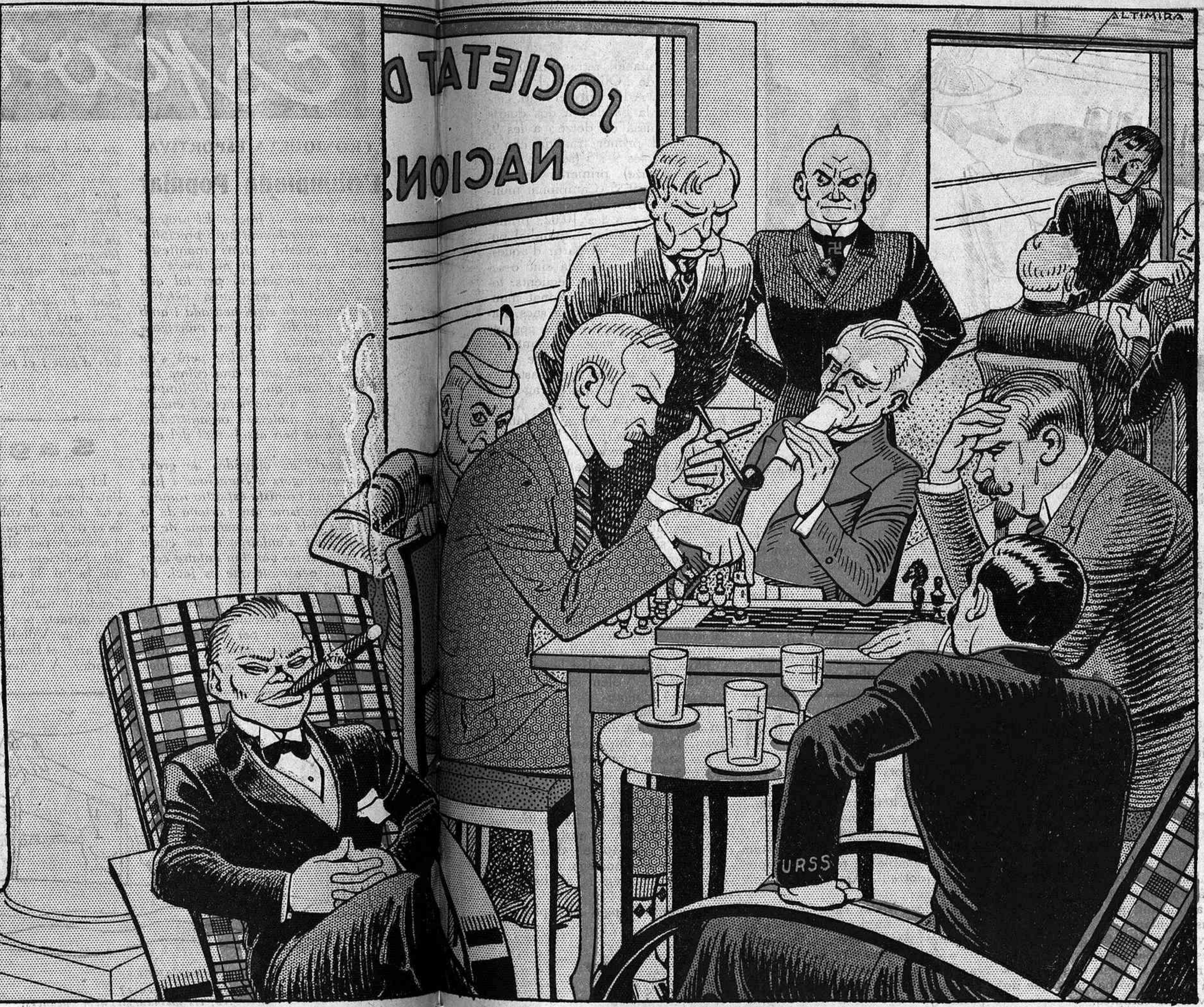
Els festivals de natació i altres

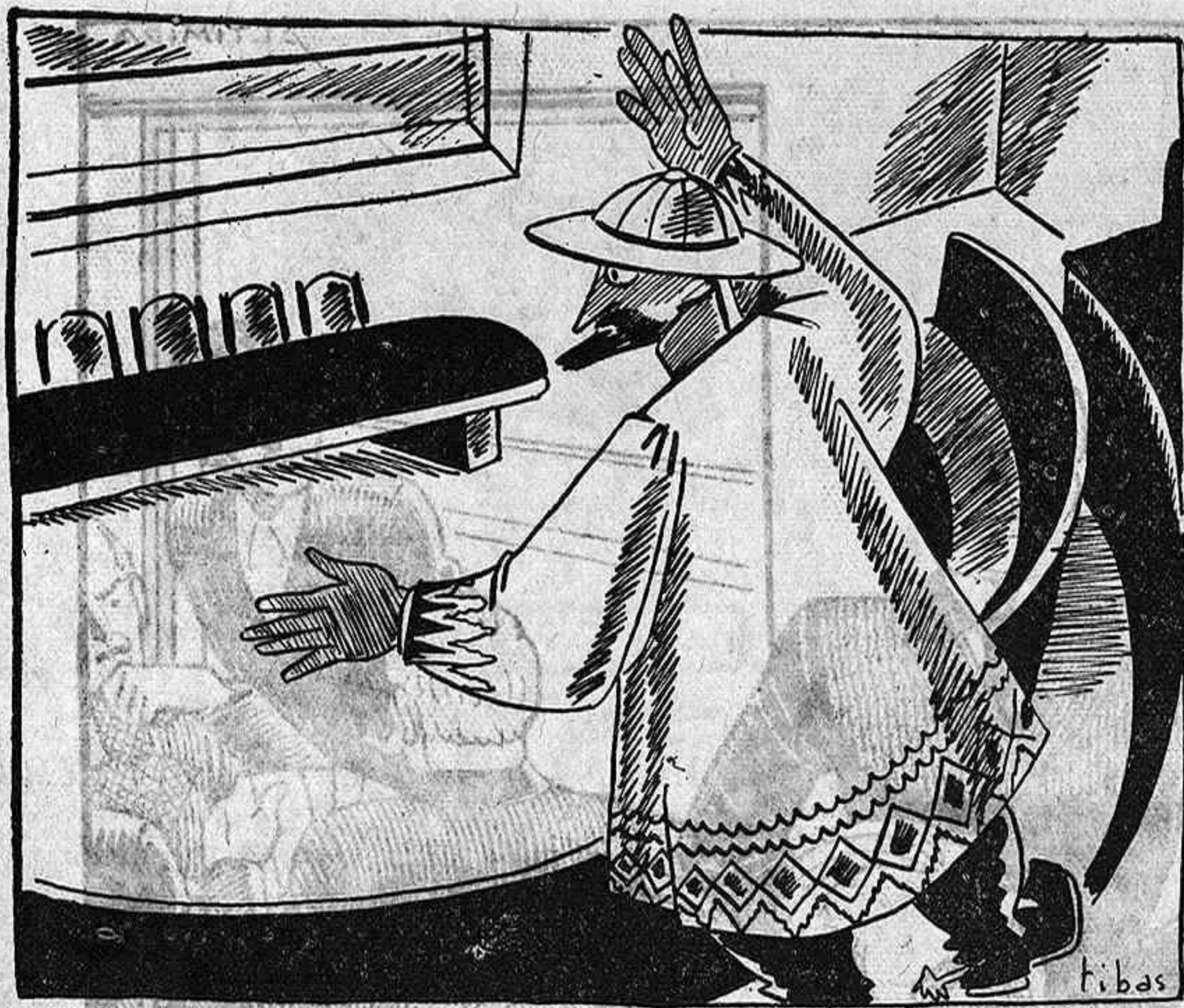
VACANCES.

—Que no fas bronze?

—No, els metallúrgics fem vacances.

JA POTS CAR, JA...

Predicar al desert.

moixigangues no cal que tornin a fer-los perquè no hi va anar ni el Comitè organitzador.

**

I ara que hem alludit la natació hauríem de dir que en Bonacasa comença a fer tropa i que s'atreveix a rebaixar rècords (parlem de Carles Bonacasa).

Al «Mediterrani» ja li deuen preparar el quadre d'honor.

**

Ja ha tornat Ignaci Ara. Ara, que, si està en tan bona forma com ens han dit des de l'Argentina, i el primer dia de combatre s'ha de dir, l'endemà, que li feien malet les mans, més val que faci vacances o que s'entorni al Plata.

**

El «Patrie», campió de basquet, celebrà un tiberi en honor de l'equip, anunciant que el tiquet seria a preus populars.

Hi va anar una tal gentada que després de sopar els qui havien pagat van haver d'afegir tres pessetes i mitja més per barba, puix que no arribaven els comptes.

Res; un basquet a l'armilla dels comensals.

**

Sembla que la Federació d'Atletisme vol prendre mesures enèrgiques quan arribin casos de professionalisme amagat.

Els oferim la pensada de recórrer a Cugueró, l'elefantiàsic Cugueró, cronista esportiu i devorador de viandes, que en això de prendre mesures els podria donar una orientació. Es sastre d'ofici.

Radio Esquella E. A. & A. D. 34

Ací, senyors ràdiooients, és Ràdio Esquella. Comença l'emissió d'avui. Escolten les nou: Nang... nang... nang... nang... nang... nang... nang... nang... nang... nang... Ja estan (aquest rediable de rellotge sempre en toca dotze!). Ara els parlarem del temps:

Fa calor. Molta calor (no me'n parlin). A la mar, fresqueta. Temperatura màxima 390 graus al sol i 002 a dintre la nevera de casa meva. El cel està sense núvols i serena està la mar. (Això fa olor de «Tempestat».)

Han sentit el butlletí del temps. Ara, per variar, els donarem un disc:

(El donen.)

A continuació, retransmissió del programa de l'Olimpiada Popular, primer dia. A les vuit del matí, cercavila per la banda; a dos quarts de nou, missa de dotze; a les 9, sortida del primer tramvia cap a l'Estadi; a les 9 i 5 (sempre seran quarts d'onze) primera trencada d'olla; a les 9'35, Campionat mundial de la carteta, primeres proves i eliminatòries; a les 10'02, primer torneig del campionat mundial popular de parxesi. A partir d'aquesta hora i, canviant cada cinc o setanta minuts, sortides següents, totes vàlides per al campionat mundial popular: carreres de sacs, Patum de Berga, joc de l'oca, gegants de Valldoreix, xapes, gegants de Terrassa, ball de bastons de Vilafranca, fet a amagar, castellers d'El Vendrell, tir amb tiragomes, castellers de Valls, baldufa, Mulafera i Mula-guita, Aliga de Mataró, gegants de Reus, joc de bitlles, bastoners de Torredembarra, gitanes del Vallès i campionat mundial de gallina cega.

Tornem a donar un disc. (El tornen a donar.) Què els sembla? Els ha agradat? Doncs tornem-lo a tocar. No s'alarmin! El tocarem per l'altra cara.

(El locutor s'equivoca i el posa com abans.)

(Ara, senyors, tanquin l'aparell durant mitja hora justa. Comença la llauna d'anuncis.

(Mitja hora d'aparell tancat.)

Hola, ja hem acabat la tirallonga publicitària. Volen saber notícies fresques? Vinga:

Fa un minut que s'ha calat foc en una fàbrica del passeig de Sant Joan. No té importància.

En aquest moment acaben de tirar una bomba a aquella barberia de Sants que ja saben. Volem dir aquella de sempre.

Ara, ara mateix, ha arribat un vaixell fantasma al nostre port.

Notícia ultraràpida: d'ací a deu minuts un gos mossegarà una vella, que serà socorreguda al dispensari del Taulat.

Pleguem? Vinga, va: pleguem. Bona nit.

Croniqueta de la setmana

Al bar de les Cases Consistorials sonaren, l'altre dia, forts aplaudiments.

Era que els senyors Mas Bagà i Matutano conversaven amistosament sobre coses del Club Republicano.

La calor de la discussió féu sortir els colors a la galta del senyor Matutano.

Referint-se també a l'anterior conversa dels senyors Mas Bagà i Matutano, «Renovación» diu que «va ésser un incident sense importància».

No sabem què pensaria el senyor Santamaria, si a les seves galtes li haguessin estat aplicades les «raons sonores» que van ésser aplicades al senyor Matutano.

Seria també un incident sense importància?

El general Berenguer ha estat condemnat a un mes d'arrest per insult a un funcionari públic.

No en va diuen els monàrquics que Berenguer és un home «de arrestos».

A Oxford el duc d'Alba malparlà de la República i féu l'elogi dels jesuïtes.

Sospitem que el duc d'Alba no treu de la República els quantiosos beneficis que treia de la Monar-

I el castell de Montjuïc?

Han estat fetes greus denúncies sobre el funcionament de l'Asil Duran. Sembla que s'hi fa treballar, amb fins industrials, els asilats, i només els donen un ral de jornal diari...

L'altruisme té aspectes del tot insospitats.

D'una pastoral del doctor Gomà: «La premsa, escola de virtud o de perversió.»

No parli més. La catòlica és la

bona. La nostra és la de la perversió.

Entesos.

El «Brusi» combat amb totes les armes l'Olimpiada Popular.

En canvi, dedica una plana als Rayllie Papers...

Lògica.

Han vist les fotos que ha publicat la Premsa Gràfica del Congrés carca?

Doncs, prou. Després que vinguin parlant d'èxits esclatants.

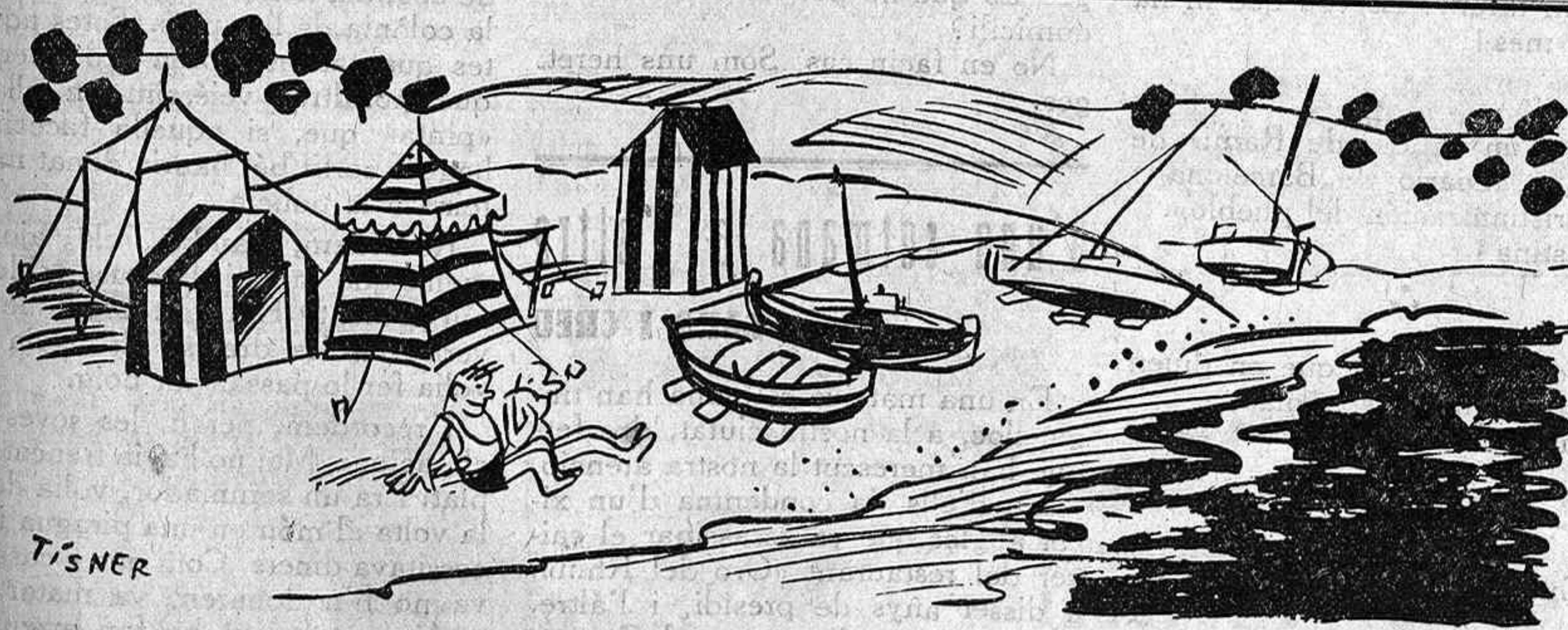
A Galícia els monàrquics votaren en blanc. Es a dir en blanc, no. Hi havia en les paperetes una inscripció que deia: «Viva España».

La seva Espanya, naturalment. Que no és la nostra ni la dels gal·lecs.

I el general Batet continua essent Comandant de la Sisena Divisió.

No s'hi va pensar ni una hora a acceptar-ho.

A Ginebra, després de molt par-

TISNER

LA MEDITERRANEA ORIENTAL.

—Els coneixes, tu, els Dardanels?

—Ui, De petits.

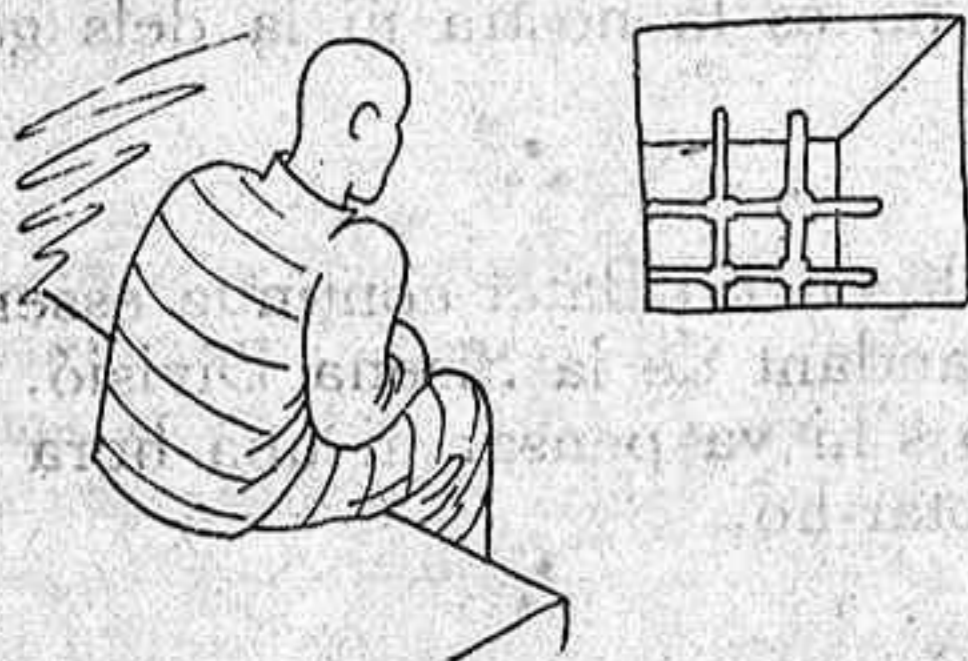
—Quines notes ha tret el seu fill?
 —Dues carabasses.
 —En tindrà per anar als banys.

lar, quedarà confirmat el fet consumat...

No comprenem per què l'autoritat deté el lladre un cop aquest ha consumat el robatori.

**

El tinent Torrents es posà al costat dels sublevats d'Astúries.

Malgrat l'amnistia, el tinent Torrents encara és a la presó.

Què hi farem! Es veu que hi ha qui pot més!

**

Títol d'un article de Ramir de Maeztu a «Diario de Barcelona»: «La recristianización del pueblo».

Recristina!

**

Ha sortit una cosa que en diuen «Legión Gremial Española».

Fa pudor d'Albiñana.

Uix!

**

A Gualba es va inaugurar un Hotel.

La inauguració va ésser tan solemne que fins hi va haver bolets de caire polític.

La majoria dels convidats en sortiren il·lesos.

**

Ha sortit cap a Lourdes un tren de malalts.

Preguntem nosaltres: és que la Verge, per a fer un miracle, exigeix que el pobre malalt sofreixi les penalitats i molèsties d'un viatge? Es que no pot fer el miracle a domicili?

No en facin cas. Som uns heretges.

D'una setmana a l'altre

CARA I CREU

En una mateixa setmana han tingut lloc, a la nostra ciutat, dos fets que han merescut la nostra atenció.

Un d'ells, la condemna d'un xicot anglès que va assassinar el caixer del restaurant «Oro del Rhin», a disset anys de presidi, i l'altre, l'atemptat comès contra el Gerent, també anglès, d'una fàbrica de Sant Martí. La cara i la creu. Dues perso-

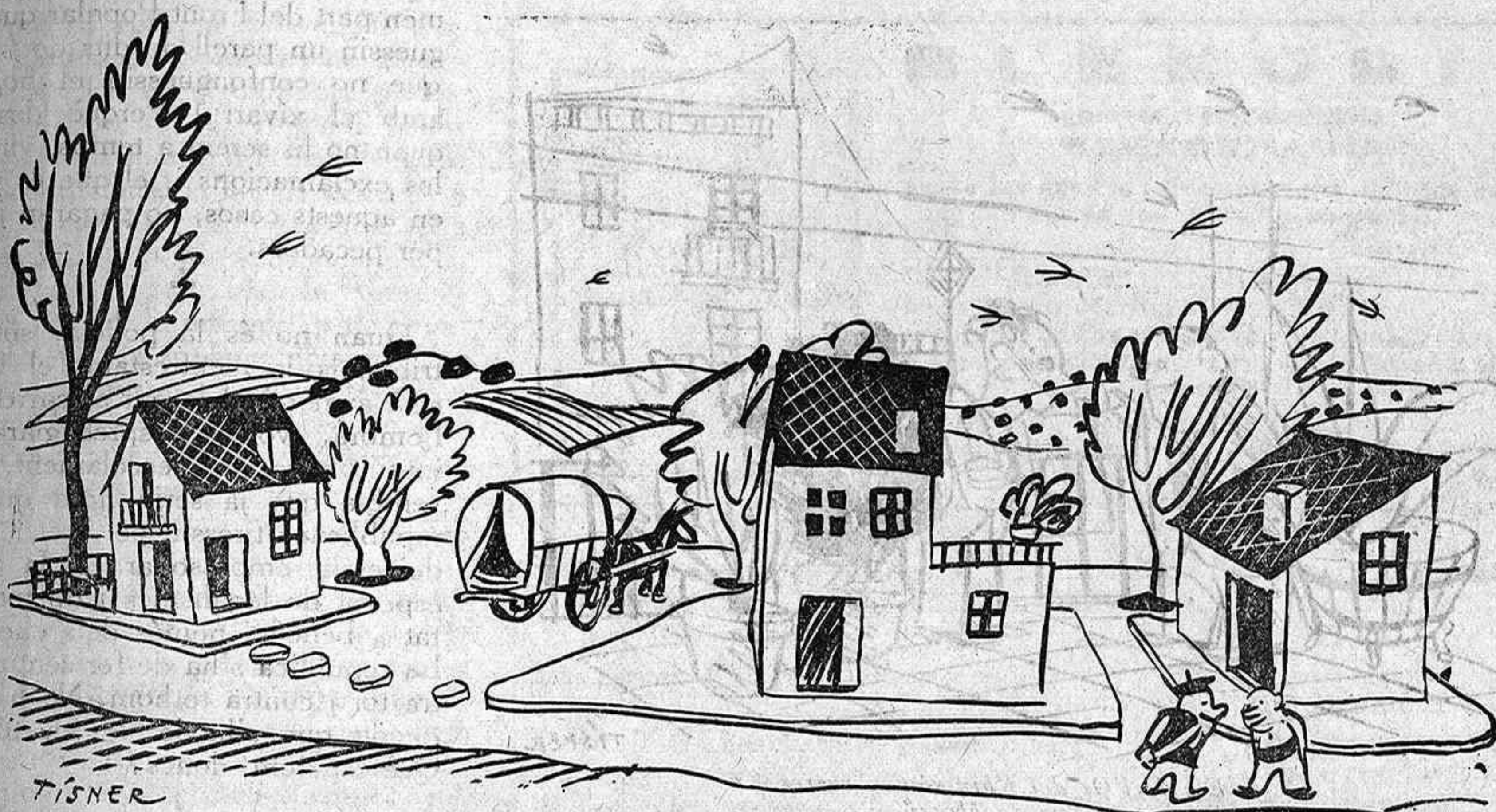
nes de nacionalitat estrangera igual, que han caigut, l'un sota el pes de la llei i l'altre travessat el cos pel plom de les bales. L'un assassí, l'altre víctima. Resultat: que a tot arreu hi ha de tot.

Comencem per dir que som enemics absoluts de l'atemptat personal. Sigui quina sigui la finalitat que hom hi persegueix, el trobem salvatge. No és res menys que una guerra civil amb comptagotes, la qual no tan sols no esporugueix cap dels bàndols en lluita, sinó que fa créixer llur odi i sols es pensa a exterminar-se mútuament, sabent per endavant que mai no s'hi arribarà.

Recordem perfectament aquell dia que el caixer de l'«Oro del Rhin» queia víctima dels trets disparats per un xicot de bona família, de cognom honorable, i ben vist per la colònia de llur país. Totes aquestes qualitats no foren prou per tal que nosaltres veiéssim en ell un «pinta» que, si aquella facècia li hagués sortit bé, hauria donat molta feina a la policia.

Recordem, també, els ajornaments que va tenir la causa. ¿Ho teniu present? Era en temps que governaven les dretes. Hi havia qui volia fer-lo passar per boig.

I recordem, per fi, les seves declaracions. Mai no havia trencat cap plat. Era un somniador, volia donar la volta al món en una piragua i necessitava diners. Com que a casa seva no li'n donaren, va matar per tenir-ne, tal com ho fan arreu del món, siguin quins siguin els colors de la bandera que voleï per l'espai.

—I per què en diuen Palau de Justícia?
—Per fer tabola.

Ara, un altre home ha pagat amb la vida un compte pendent, segons diuen socialment. Era bò? Era dolent? Ni ens interessa això, ni tampoc si era anglès, català o bé xinès. La seva vida era tan respectable com aquella del caixer que hem esmentat diverses vegades. Ni aquell ni aquest havien de morir assassinats; no som els homes que hem de fer-nos justícia a sang freda. Hi ha una llei que l'ha de jutjar. Hi ha institucions que han de vetllar per a fer-la complir. Hi ha, per fi, una societat, un poble, que demana a crits que se'l defensi contra aquests actes vandàlics...

I aquest poble, es diu Catalunya!

JOAN RIERA.

Ara tenim més temps. En aquesta comèdia hi surten setanta capellans, vuit-cents escolans, un home de l'orgue, frares, monges, bisbes i reverends.

Del començament al final no fan sinó passar el rosari.

El bisbe de la diòcesi cedeix butlles i indulgències plenàries als qui, veient «Creo en ti», cantin el gori-gori.

**

Enric Borràs i Emili Vendrell han fet cap al Romea, a deixar-se anar en el més tendre dels pairalismes.

Borràs ha recitat. Què? No ho endevinen? «La Sardana», «Mestre Oleguer», «Balada d'El Ferrer de Tall», «Cançó de Bressol», etcètera.

Vendrell ha cantat. Sort que ell ho fa molt bé, escull esplèndids, programes i no és cap patum.

Llàstima que vagi amb males companyies!

**

«Los baños de Tina» porten un títol que és una veritable agudesa. Vol dir «los baños de Tina de Jarque».

El Teatre, amb aquestes coses, se salva!

**

A l'Espanyol hi torna a haver l'Alba i la Climent, lliurats, de ple al gènere que els caracteritza. Teatre valencià pur.

Teló enlaire

Ha estat, aquesta, una setmana sense pena ni glòria. Poca cosa i dolenta. Què hi farem!

**

La setmana passada vàrem parlar una mica de «Creo en ti» dels germans monàrquics Jorge i José de La Cueva. No ens vàrem estendre gaire perquè era tard i volia ploure.

JOAN ARÚS

LA PRIMERA DE CATALUNYA

S'adornen carrers salons
i Envelats de totes mides
luxosos i senzills

Avinguda de València, 74

Telèfon 33 - Encàrrecs a Barcelona: Ideal Bar, Unió, 4

MOLINS DE REI

—Els de l'Or del Rin són al carrer.
—Deu ésser l'or de Moscú.

men part del Front Popular que tinguessin un parell de dits de front i que no confonguessin el popular amb el xivarri? Perquè després, quan no hi serem a temps, vindran les exclamacions i, el que és pitjor en aquests casos, ho pagaran justos per pecadors.

**

Quan no és la policia, són els tribunals i, mentrestant, el règim està a mercè dels qui al carrer o a l'ombra, volen desprestigiar-lo o inutilitzar-lo per escolament. Ens sembla que ja seria hora que els republicans tiressin pel dret i no es deixessin empresonar en la xarxa espessa de legalismes i de juridicitat a benefici només dels enemics. La república s'ha de fer sentir contra tot i contra tothom. No havíem queda que s'havia de fer témer? Què esperem, doncs?

**

«Chiquets» per aquí, «chiquetes» per allà!

**

L'empresa del Principal envia gasetilles als diaris dient que la companyia de Tina de Jarque ve a omplir un buit en l'escena del país.

Potser sí.

Però és la primera vegada que sentim a dir que s'omple un buit amb buit.

Són vuits i nous...

zista de la ciutat lliure de Dantzig, el qual, després de dir quatre penjaments al Comitè i a qui l'aguantava, va fer pam-i-pipa als concurrents bo i traient la llengua dues o tres vegades. L'únic que va estar al punt, fou el txecoslovac que es va engegar un tret en plena Assemblea, no sabem si de fàstic.

El Negus podrà meditar sobre el concepte de la paraula i de l'honor dels europeus i sobretot de la seva bombejada civilització.

**

Encara que els nostres planys siguin inútils, no ens acabaran l'alè i ja és sabut que hi ha més dies que llonganisses i que el que no és pot dir avui es dirà demà amb els interessos corresponents de torna.

Per què serveix la censura? demanem humilment als nostres senyors governants. La censura és tan inútil per als fins que es proposa com el castell de Montjuïc per a la defensa de la ciutat. Serveixen, però, l'una i l'altra, per a fer la guitza als ciutadans i per a demostrar-nos de tant en tant, que no és or tot el que lluu i que una cosa és l'oposició i l'altra el menar les regnes del carro de la pàtria.

**

Mentre alguns fan gatzara, els de l'altra banda s'exerciten en el que és propi i molt sovint fan diana. Seria massa recomenar a certs elements amb camiseta pròpia que for-

DIVERSIONS D'ESTIU.

EL DE LA FINESTRA. —Home, també, podieu tirar correcames.

Esquellots

La Societat de les Nacions, després d'una campanya desastrosa en la qual el ridícul ha jugat a córrer amb la hipocresia, ha acordat aixecar les sancions que pesaven nominalment sobre Itàlia. Abans, havia aixecat la camisa al poble etiop i a tots els qui de bona fe creien en la virtualitat de l'inútil i costós organisme de Ginebra.

El Negus haurà contemplat amb els seus propis ulls la farsa europeu-americana. El seu discurs digne ha restat incontestat. A més, haurà pogut presenciar dos espectacles propis d'un circ de fira. Al començament de les deliberacions, el número grotesc a càrrec d'uns periodistes feixistes que han fet mèrits per a esdevenir uns ases (no asos, sinó rucs) internacionals. A les acaballes, els esgarips de Greiser, el na-

Tothom està ja convençut que el Tribunal de Garanties no garanteix res. Ell és el culpable principal del que ha esdevingut a Catalunya amb motiu d'haver declarat inconstitucional la llei de contractes de conreu. Ara, està fent una sèrie de equilibris per a molestar de nou Catalunya i esgarrijar la República. S'imposa la reforma de dit organisme, car fa molta gràcia que les patums dretistes hagin de fallar en última instància el que afecta a l'essència i pràctica del règim que el poble s'ha donat.

No ens sabem avenir, entre altres coses, que el comandant Pèrrez Farràs hagi demanat el retir i que el Govern d'Espanya hagués pensat premiar el general Batet amb un alt càrrec de comandament. El primer, resulta inexplicable, per moltes explicacions que hom vulgui donar-hi. Quant al segon, revela si més no, una falta d'oportunitat imperdonable.

Sembla que és un fet el sanejament del barri de les Drassanes, conegut pel «Barri xinès» i que més aviat hauríem de qualificar de barriada de la brutícia i de la misèria. Està bé que hom tiri a terra les cases infectes, sense ventilació, sense llum i sense aigua, on moren

com mosques els desgraciats que les ocupen, i que es facin edificis nous, ben airejats i voltats de jardins i grans espais. Cal, però, tenir compte amb els estadants. Hi ha brutícia que ve de les cases, però també hi ha la que s'hi porta. D'això en tenim una trista experiència. Després de tot, ningú no s'ha d'enfadar si diem que els nous estatges que es construeixin siguin per als habitants de Barcelona i els qui hi neixin. El pitjor de tot seria que l'anunci de la reforma fos un esquer o reclam perquè en el nou barri s'abogués tota la misèria d'Espanya. Tothom té dret a viure com una persona, però que cadascú agafi l'escombra i faci dissabte a casa seva. El que no s'hi val, és venir a expolsar-se les espadenyes i a gratar-se la menjança en el lloc que

nosaltres hem escombrat amb tant amor.

Es parla contínuament del gran nombre d'obrers sense feina i de la dificultat per a resoldre la situació llur. En canvi, tant els governs, amb llurs disposicions fiscals com els organismes obrers, amb les vagues a raig fet, hostilitzen principalment la petita burgesia o la classe menestral, que és la que rep els cops de dalt i els de baix. Ara bé, ni els Governos ni els estats majors del proletariat organitzat, s'han preocupat de posar la mà ens els grans privilegis, les fortes entitats que es mengen la part més grossa del diner que corre pel país i a les quals caldria castigar en bé de tots els ciutadans. Es tracta, senyors, de la Tabacalera, del Banc d'Espanya i del monopoli efectiu del sucre a benefici de les fàbriques sucreres que es reparteixen anualment un grapat de milions. Primerament, s'hauria d'ordenar una revisió de balanços i hom s'escriuixiria dels enormes beneficis obtinguts per aquestes enormes sangoneres. Després, caldria arreglar les coses per tal que el benefici d'uns quants privilegiats sense escrúpols, revertís a l'economia nacional. Entesos? Ens sembla que no es farà res.

CORRESPONDENCIA

Albert de la M. — Va arribar tard.

T. Bracons. — Per excés d'original no hi va. Mirarem de publicar-li en propers números.

J. Viladoms. — Es un xic llarg. Risc. — Res, res i res.

R. T. — Se n'ha parlat tant que ja fa fum.

BLENOSIL

guareix ràpidament la
BLENORRAGIA

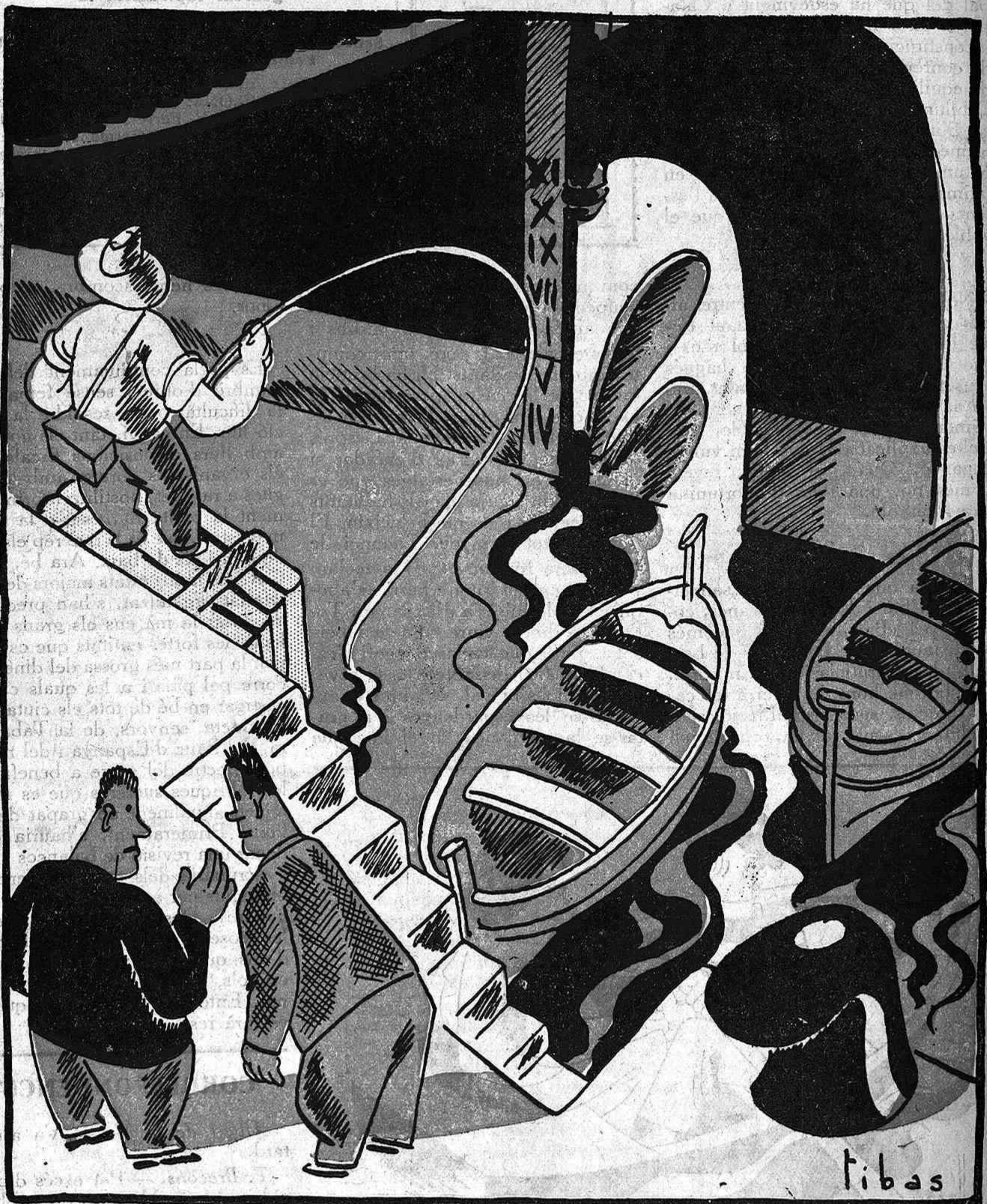
Sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel i antiga que sigui. No perjudica.

Venda a BARCELONA: Segalá, Andreu, Específicos Pelayo, Martín, V. Ferrer, Específicos Universidad, La Cruz, Genové, Germana, Folguera, Coma, Específicos La Cruz (ants) i tots altres Centres d'Específics i Farmàcies.

A MADRID: Joan Martín. - A PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. - A VALENCIA: A. Gamir. A SA AGOSSA: S. A. Farmacèutica Aragonesa.

— Sembla que s'ha descobert un altre «straperlon» a la Transmediterrània. Si, coses del març mediterrani.

L'EVASIÓ DE CAPITALS DE LA TRANSMEDITERRANIA.

—Recordes allò que va dir en Carner?

—Sí. Que o la República havia d'acabar amb en Marc, o en Marc acabaria amb la República.